

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΥΡΟΣ

**Ειδική έκθεση του Διαμεσολαβητή προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο
σε συνέχεια του σχεδίου σύστασης προς την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία
Καταπολέμησης της Απάτης για την καταγγελία 2485/2004/GG**

(συντάχθηκε σύμφωνα με το Άρθρο 3, παράγραφος 7 του Καταστατικού του
Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή¹)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η παρούσα υπόθεση αφορά ένα σημαντικό ζήτημα αρχής που άπτεται της εμπιστοσύνης των πολιτών στα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς της ΕΕ. Οι πολίτες θα πρέπει να μπορούν να έχουν εμπιστοσύνη στην ακρίβεια και την πληρότητα των ερευνών του Διαμεσολαβητή. Για το λόγο αυτό, εάν ένα θεσμικό όργανο ή οργανισμός παρέχει ανακριβείς ή παραπλανητικές πληροφορίες στο Διαμεσολαβητή, πρέπει να είναι διατεθειμένο να το παραδεχτεί δημοσίως για την αποκατάσταση της αληθείας. Στην παρούσα υπόθεση, η OLAF απέρριψε σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή με το οποίο καλούσε την εν λόγω υπηρεσία να αναγνωρίσει ότι είχε προβεί σε ανακριβείς και παραπλανητικές δηλώσεις στα έγγραφα που είχε υποβάλει στο Διαμεσολαβητή. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί, ως εκ τούτου, ότι το θέμα πρέπει να εξεταστεί από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ιστορικό

Μέχρι το 2004, ο καταγγέλλων, γερμανός δημοσιογράφος, εργαζόταν ως ανταποκριτής της *Stern*, μιας γερμανικής εβδομαδιαίας εφημερίδας, στις Βρυξέλλες. Σε δύο άρθρα που δημοσιεύτηκαν στις 28 Φεβρουαρίου και τις 7 Μαρτίου 2002, η εφημερίδα ασχολήθηκε με μια σειρά ισχυρισμών για παρατυπίες που είχαν καταγγελθεί σε έκθεση που είχε συντάξει ένας κοινοτικός υπάλληλος, ο κ. Paul van

---

¹ Απόφαση 94/262 της 9ης Μαρτίου 1994 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το καθεστώς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, ΕΕ 1994 L 113, σ. 15.

Buitenen, καθώς και με τις έρευνες που είχε διενεργήσει η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) σχετικά με τις καταγγελίες αυτές. Τα άρθρα βασίζονταν στην έκθεση του κ. van Buitenen και σε εμπιστευτικά έγγραφα της OLAF που είχαν περιέλθει στην κατοχή της εφημερίδας. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, καμιά άλλη εφημερίδα δεν είχε τότε στη διάθεσή της αντίγραφα των εν λόγω εγγράφων.

Στις 27 Μαρτίου 2002, η OLAF εξέδωσε δελτίο Τύπου, όπου επεσήμανε ότι «ένας δημοσιογράφος» είχε αποκτήσει μια σειρά εγγράφων σχετικών με την έρευνα που διενεργούσε η Υπηρεσία για τα ζητήματα που είχε εγείρει ο κ. van Buitenen και ότι η OLAF είχε, για το λόγο αυτό, αποφασίσει, βάσει του Κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1073/1999² να κινήσει εσωτερική έρευνα σχετικά με την πιθανή αποκάλυψη πληροφοριών εμπιστευτικού χαρακτήρα. Σύμφωνα με το δελτίο Τύπου, στην εσωτερική έρευνα αυτή θα εξεταζόταν και ο ισχυρισμός ότι τα εν λόγω έγγραφα είχαν αποκτηθεί «κατόπιν πληρωμής δημόσιου υπάλληλου»³. Στο φύλλο της 4ης Απριλίου 2002, η εφημερίδα *European Voice* ανέφερε ότι εκπρόσωπος της OLAF είχε δηλώσει ότι στην Υπηρεσία «είχαν φτάσει στοιχεία που έδειχναν εκ πρώτης όψεως ότι είχαν ενδεχομένως καταβληθεί χρήματα».

Ο καταγγέλλων και η εφημερίδα του έκριναν ότι, παρά το γεγονός ότι στο δελτίο Τύπου της OLAF δεν γινόταν αναφορά σε συγκεκριμένο όνομα, η κατηγορία για δωροδοκία που διατυπωνόταν σε αυτό στρεφόταν προφανώς κατά των ιδίων. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η κατηγορία αυτή ήταν αβάσιμη. Ο καταγγέλλων έκρινε, επίσης, ότι οι ισχυρισμοί της OLAF βασίζονταν απλώς σε φήμες.

Εν προκειμένω, ο καταγγέλλων αναφέρθηκε σε ένα εσωτερικό μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που είχε κυκλοφορήσει εντός της OLAF από τον κ. Β. (εκπρόσωπο της OLAF) στις 11 Απριλίου 2002. Στο μήνυμα αυτό, ο κ. Β. είχε επισημάνει ότι τα μόνα γεγονότα που είχαν εξακριβωθεί έως τη στιγμή εκείνη ήταν ότι ένα εμπιστευτικό έγγραφο της OLAF είχε διαρρεύσει στο Τύπο και ότι υπήρχαν φήμες πως για το έγγραφο αυτό είχε πραγματοποιηθεί πληρωμή και μάλιστα με αναφορά σε συγκεκριμένο ποσό: «qu'il y avait des 'rumeurs' qui circulaient autour de l'OLAF et autour de la Commission européenne selon lesquelles ces documents auraient même été 'payés' (avec même l'indication d'un montant...)».

Σε επιστολή με ημερομηνία 29 Ιουλίου 2002, ο καταγγέλλων ζήτησε από την OLAF να αποσύρει το από 27ης Μαρτίου 2002 δελτίο Τύπου της ή να ενημερώσει το κοινό ότι δεν είχε βάσιμες υποψίες για τον ίδιο και την εφημερίδα του. Επιπροσθέτως,

---

² Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 25ης Μαΐου 1999, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF), ΕΕ 1999 L 136 σ. 1.

³ Αυτή είναι η διατύπωση της γερμανικής έκδοσης του δελτίου. Το αγγλικό κείμενο του δελτίου Τύπου, το οποίο διατίθεται στον ιστοχώρο της OLAF, έχει μια ελαφρώς διαφορετική διατύπωση: «According to information received by the Office, a journalist has received a number of documents relating to the so-called 'Van Buitenen affair'. It is not excluded that payment may have been made to somebody within OLAF (or possibly another EU institution) for these documents» («Σύμφωνα με πληροφορίες που έχουν περιέλθει στην Υπηρεσία, ο δημοσιογράφος απέκτησε μια σειρά εγγράφων σχετικά με την αποκαλούμενη 'υπόθεση Van Buitenen'. Δεν αποκλείεται για τα έγγραφα αυτά να καταβλήθηκε πληρωμή σε άτομο μέσα στην OLAF (ή ενδεχομένως σε άλλο θεσμικό όργανο της ΕΕ)»).

ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι, από απάντηση της Επιτροπής σε γραπτή ερώτηση βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ενδεχομένως η OLAF είχε παρακολουθήσει ή είχε επιτρέψει να παρακολουθούνται η ηλεκτρονική αλληλογραφία και οι τηλεφωνικές κλήσεις του προσωπικού της, προκειμένου να εντοπιστούν οι πιθανές πηγές που είχε χρησιμοποιήσει η εφημερίδα. Για το λόγο αυτό, ζήτησε από την OLAF να δηλώσει ότι ουδέποτε είχε παρακολουθήσει το τηλέφωνό του ή την ηλεκτρονική αλληλογραφία που είχε ανταλλάξει με προσωπικό της OLAF. Ο καταγγέλλων ζήτησε, τέλος, να μάθει, σε περίπτωση που είχε πραγματοποιηθεί τέτοιου είδους παρακολούθηση, ποια δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με το πρόσωπό του είχε συγκεντρώσει η OLAF.

Στην από 22ας Αυγούστου 2002 απάντησή της, η OLAF επεσήμανε ότι στο δελτίο Τύπου της δεν είχε αναφερθεί ούτε στον καταγγέλλοντα ούτε στην εφημερίδα του και ότι έως εκείνη τη στιγμή δεν προβλεπόταν η έκδοση άλλου δελτίου Τύπου για το θέμα αυτό. Στην απάντησή της, η OLAF επεσήμανε, επίσης, ότι φρόντιζε πάντοτε για τη νομιμότητα των μεθόδων έρευνας που χρησιμοποιούσε και προσέθετε ότι:

«η Υπηρεσία μας δεν κατέχει δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με το πρόσωπό σας, πέρα από τη διεύθυνση εργασίας σας, τον τηλεφωνικό αριθμό σας κλπ.»

Καταγγελία 1840/2002/GG

Στις 22 Οκτωβρίου 2002, ο καταγγέλλων προσέφυγε στο Διαμεσολαβητή (καταγγελία 1840/2002/GG). Στην καταγγελία του, διατύπωσε ουσιαστικά τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

- (1) η OLAF ενήργησε κακώς δημοσιοποιώντας, με το από 27ης Μαρτίου 2002 δελτίο Τύπου της και τα σχόλιά της στην *European Voice*, ισχυρισμούς για δωροδοκία που προφανώς στρέφονταν κατά του καταγγέλλοντος και της εφημερίδας του·
- (2) η OLAF δεν είχε απαντήσει σε όλες τις ερωτήσεις που είχε θέσει ο καταγγέλλων στην επιστολή που είχε αποστείλει στις 29 Ιουλίου 2002.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η OLAF θα έπρεπε να αποσύρει τις κατηγορίες για δωροδοκία, κατά προτίμηση με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο τις είχε διατυπώσει, ήτοι με δελτίο Τύπου και χωριστή ανακοίνωση στην *European Voice*. Υποστήριξε, επιπλέον, ότι η εν λόγω υπηρεσία θα έπρεπε να απαντήσει πλήρως στις ερωτήσεις που είχε θέσει στην από 29ης Ιουλίου 2002 επιστολή του.

Η γνώμη της OLAF

Στη γνώμη της, που απεστάλη στις 10 Δεκεμβρίου 2002, η OLAF απέρριψε τις κατηγορίες του καταγγέλλοντος, προβαίνοντας μεταξύ άλλων στα ακόλουθα σχόλια:

«Η OLAF ουδέποτε προέβη σε εικασίες σχετικά με το ποιος(οι) δημοσιογράφος(οι) ή ποιο(α) μέσο(α) μαζικής ενημέρωσης θα μπορούσε(αν) να έχει(ουν) πληρώσει υπαλλήλους της OLAF ή άλλων οργάνων της ΕΕ για την απόκτηση εμπιστευτικών εγγράφων. Η OLAF τονίζει ότι [ο καταγγέλλων] δεν

έχει παράσχει στοιχεία που να τεκμηριώνουν τους ισχυρισμούς του ότι από όλα τα ΜΜΕ μόνο εκείνος είχε στην κατοχή του τα εν λόγω έγγραφα τη στιγμή που η OLAF κινούσε την έρευνα. Αντιθέτως, υπάρχουν στοιχεία που δείχνουν ότι και άλλα ΜΜΕ είχαν αποκτήσει τα ίδια στοιχεία. Η OLAF απορρίπτει τον ισχυρισμό [του καταγγέλλοντος] ότι οι κατηγορίες περί ενδεχόμενης πληρωμής στρέφονταν προφανώς κατά εκείνου και των εργοδοτών του. Εξ όσων γνωρίζει η OLAF, οι μόνες τέτοιου είδους εικασίες που δημοσιεύτηκαν στο Τύπο προκλήθηκαν από τις ίδιες της δηλώσεις της *Stern* σχετικά με το ζήτημα αυτό».

Όσον αφορά την επιστολή της 29ης Ιουλίου 2002, η OLAF ισχυρίστηκε ότι δεν μπορούσε να συζητήσει τις μεθόδους έρευνας που χρησιμοποιούνταν στο πλαίσιο μιας εν εξελίξει έρευνας, ιδίως όσον αφορά την πιθανή χρήση τεχνικών παρακολούθησης της ηλεκτρονικής αλληλογραφίας και των τηλεφωνικών επικοινωνιών. Δήλωσε περαιτέρω ότι:

«Όπως παραδέχεται [ο καταγγέλλων], η OLAF απάντησε στις ερωτήσεις του όσον αφορά την κατοχή δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με το πρόσωπό του».

Απάντηση της OLAF στο αίτημα παροχής περαιτέρω πληροφοριών

Ο Διαμεσολαβητής, αφού παρέλαβε και εξέτασε τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος, κάλεσε την OLAF (1) να εξηγήσει, ιδίως υπό το πρίσμα των στοιχείων που είχε υποβάλει ο καταγγέλλων στις παρατηρήσεις του, γιατί θεωρούσε ότι με την αναφορά της σε «έναν» δημοσιογράφο στο από 27ης Μαρτίου 2002 δελτίο Τύπου της εννοούνταν ή θα μπορούσαν να εννοούνται άλλα άτομα και (2) να σχολιάσει το επιχείρημα του καταγγέλλοντος ότι οι ισχυρισμοί της OLAF βασιζόνταν αποκλειστικά και μόνο σε φήμες.

Στην απάντησή της με ημερομηνία 24 Μαρτίου 2003, η OLAF προέβη στις ακόλουθες εξηγήσεις:

«Ο λόγος που η αναφορά σε «έναν» δημοσιογράφο είναι ουδέτερη και δεν εμπλέκει κάποιο συγκεκριμένο άτομο είναι ότι, στην πραγματικότητα, πριν από την έκδοση του δελτίου Τύπου της OLAF στις 27 Μαρτίου 2002 και άλλοι δημοσιογράφοι είχαν δημοσιεύσει άρθρα βάσει του ίδιου εσωτερικού εγγράφου στο οποίο έκανε αναφορά ο καταγγέλλων στο άρθρο του που δημοσιεύτηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2002. Παραδείγματος χάρη, στις 3 Μαρτίου 2002, η εφημερίδα *Le Monde* δημοσίευσε άρθρο με τίτλο «Τέσσερις έρευνες για παρατυπίες στην Επιτροπή των Βρυξελλών», όπου γινόταν αναφορά σε εσωτερικά έγγραφα της OLAF (συμπεριλαμβανομένου και του εν λόγω εγγράφου). Αναφερόταν δε σε έρευνα που αφορούσε τρεις πρώην υπαλλήλους της UCLAF/OLAF. Στις 22 Μαρτίου 2002, το ειδησεογραφικό πρακτορείο Belga δημοσίευσε άρθρο σχετικά με έρευνες της OLAF για την πολιτική ακινήτων της Επιτροπής, αναφερόμενο σε εσωτερικά έγγραφα της OLAF (συμπεριλαμβανομένου και του εν λόγω εγγράφου). Στις 26 Μαρτίου 2002, το ίδιο ειδησεογραφικό πρακτορείο ανέφερε ότι η πρόεδρος της Επιτροπής Ελέγχου του Προϋπολογισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (COCOBU), κ. Diemut Theato, είχε εκφράσει την ενόχλησή της, δηλώνοντας ότι ήταν «απαράδεκτο δημοσιογράφοι να έχουν στη διάθεσή τους

έκθεση της OLAF για τις τελευταίες αποκαλύψεις του Paul Van Buitenen και όχι εμείς» (έμφαση δική μας). Συνεπώς, βάσει αυτών απλώς των δημοσιεύσεων, με την αναφορά σε «έναν» δημοσιογράφο θα μπορούσε να εννοείται είτε ο καταγγέλλων, είτε οι δημοσιογράφοι που είχαν συντάξει τα εν λόγω άρθρα, είτε άλλοι δημοσιογράφοι στους οποίους είχε αναφερθεί η κ. Theato. Μάλιστα, θα μπορούσε, επίσης, να εννοείται οποιοσδήποτε άλλος δημοσιογράφος, καθώς η OLAF δεν ανέφερε ότι η έρευνα συνδεόταν με συγκεκριμένο υλικό που είχε ήδη δημοσιευτεί».

Η OLAF δήλωσε επίσης ότι:

«Το από 11ης Απριλίου 2002 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του κ. [B.] προς το προσωπικό της OLAF παραθέτει δύο γεγονότα:

* Δημοσιογράφοι είχαν στην κατοχή τους εσωτερικές πληροφορίες της Υπηρεσίας που δεν είχαν αποκτήσει μέσω επίσημων διαύλων, και

* Στην Υπηρεσία και στην Επιτροπή γενικά κυκλοφορούσαν «φήμες» ότι για τα εν λόγω έγγραφα ενδεχομένως πραγματοποιήθηκε πληρωμή (ακόμα και με αναφορά σε συγκεκριμένο ποσό).

(...) Σε ό,τι αφορά το δεύτερο [από τα προαναφερθέντα γεγονότα], η OLAF είχε λάβει πληροφορίες από αξιόπιστες πηγές, μεταξύ άλλων και από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ότι ενδεχομένως είχε πραγματοποιηθεί πληρωμή για τα έγγραφα αυτά. Στην πληρωμή αυτή δεν ενεπλάκη το όνομα συγκεκριμένου δημοσιογράφου ή άλλου ατόμου. Βάσει των γεγονότων αυτών, η OLAF κίνησε εσωτερική έρευνα για να εξακριβώσει εάν οι πληροφορίες αυτές μπορούσαν να τεκμηριωθούν».

Η απόφαση του Διαμεσολαβητή για την καταγγελία 1840/2002/GG

Βάσει των στοιχείων που είχε στη διάθεσή του, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το σχετικό δελτίο Τύπου αφορούσε προφανώς τον καταγγέλλοντα και ότι η OLAF δεν είχε παράσχει στοιχεία που να στηρίζουν την κατηγορία που διατυπωνόταν στο δελτίο αυτό. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής απέστειλε σχέδιο σύστασης στην OLAF, σύμφωνα με το οποίο η OLAF θα έπρεπε να εξετάσει το ενδεχόμενο απόσυρσης των ισχυρισμών για δωροδοκία που είχαν δημοσιευτεί και θα μπορούσαν να εκληφθούν ως στρεφόμενοι κατά του καταγγέλλοντος.

Στην εμπεριστατωμένη γνώμη της, η OLAF ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι έκανε δεκτό το σχέδιο σύστασης και δημοσίευσε νέο δελτίο Τύπου στις 30 Σεπτεμβρίου 2003. Ωστόσο, το δεύτερο αυτό δελτίο Τύπου περιελάμβανε την ακόλουθη διατύπωση: «OLAF's enquiries have not yet been completed, but to date, OLAF has not obtained proof that such a payment was made» («Οι έρευνες της OLAF δεν έχουν ακόμα περατωθεί, αλλά έως σήμερα η OLAF δεν έχει συλλέξει στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι πραγματοποιήθηκε τέτοιου είδους πληρωμή»).

Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η OLAF δεν είχε εφαρμόσει ορθώς το σχέδιο συστάσεώς του. Στην απόφασή του που δημοσίευσε στις 20 Νοεμβρίου 2003, περατώνοντας την εξέταση της καταγγελίας, προέβη στο ακόλουθο επικριτικό σχόλιο:

«Διατυπώνοντας ισχυρισμούς για δωροδοκία χωρίς αποδεικτικά στοιχεία επαρκή και ανοικτά σε δημόσιο έλεγχο, η OLAF προέβη σε ενέργειες που υπερβαίνουν την αναλογικότητα για το σκοπό που επεδίωκε με την πράξη της. Αυτό συνιστά κρούσμα κακοδιοίκησης».

Μεταγενέστερες εξελίξεις

Στις 19 Μαρτίου 2004, η βελγική εισαγγελία διενήργησε έρευνα στο γραφείο και στην οικία του καταγγέλλοντος στις Βρυξέλλες και κατέσχεσε σημαντικό αριθμό εγγράφων. Όπως προέκυψε στη συνέχεια, τα εν λόγω μέτρα έρευνας ελήφθησαν βάσει πληροφοριών που είχε διαβιβάσει η OLAF στις βελγικές και γερμανικές αρχές στις 11 Φεβρουαρίου 2004⁴.

Η παρούσα καταγγελία

Στην παρούσα καταγγελία προς το Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι είχε αποκτήσει αντίγραφα του φακέλου που είχε υποβάλει στις βελγικές και τις γερμανικές αρχές η OLAF στις 11 Φεβρουαρίου 2004.

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, από τα σχετικά έγγραφα προέκυπτε ότι η έρευνα που κίνησε το 2002 η OLAF είχε βασιστεί σε ισχυρισμούς που είχε διατυπώσει ένας δημοσιογράφος, ο κ. G., τον Μάρτιο του 2002. Ο καταγγέλλων, ως εκ τούτου, έκρινε ότι η δήλωση της OLAF στο Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της υπόθεσης 1840/2002/GG, ότι «στην πληρωμή αυτή δεν ενεπλάκη το όνομα συγκεκριμένου δημοσιογράφου ή άλλου ατόμου», ήταν κατάφωρα ψευδής και ότι, προβαίνοντας στη δήλωση αυτή, η OLAF είχε επιχειρήσει να παραπλανήσει το Διαμεσολαβητή. Υποστήριξε, επίσης, ότι ήταν σαφές πως η OLAF είχε στην κατοχή της ήδη από τον Μάρτιο του 2002 (εσφαλμένα) δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με το πρόσωπό του. Ο καταγγέλλων έκρινε ότι ήταν συνεπώς ψευδής η διάψευση του γεγονότος αυτού από την OLAF στην από 22ας Αυγούστου 2002 επιστολή της, την οποία είχε αναφέρει στη γνώμη της για την καταγγελία 1840/2002/GG. Τόνισε, επίσης, ότι στα έγγραφα που υπέβαλε στις βελγικές και τις γερμανικές αρχές στις 11 Φεβρουαρίου 2004, η OLAF είχε ισχυριστεί ότι ο καταγγέλλων ήταν ο μόνος δημοσιογράφος που είχε στην κατοχή του το εμπιστευτικό έγγραφο της Υπηρεσίας. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι με τον τρόπο αυτό η OLAF υπερασπιζόταν την άποψη που είχε κατηγορηματικά διαψεύσει στη γνώμη της για την καταγγελία 1840/2002/GG και ότι οι δηλώσεις της OLAF στο πλαίσιο της υπόθεσης αυτής ήταν συνεπώς παραπλανητικές. Σε ό,τι αφορά τη δήλωση της OLAF, στην από 24ης Μαρτίου 2003 επιστολή της προς το Διαμεσολαβητή, ότι «είχε λάβει πληροφορίες από αξιόπιστες πηγές, μεταξύ άλλων και από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ότι ενδεχομένως είχε πραγματοποιηθεί πληρωμή για τα έγγραφα αυτά», ο καταγγέλλων αναφέρθηκε σε δήλωση που είχε κάνει ο κ. B.⁵, υπάλληλος της OLAF, ενώπιον της Επιτροπής Ελέγχου του Προϋπολογισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 7 Απριλίου 2004. Σύμφωνα με τη δήλωση αυτή, ο κ. B. «δεν είχε ιδέα» από πού είχε

---

⁴ Διαδικασία έρευνας κίνησε και η εισαγγελία της Γερμανίας, όμως δεν διέταξε έρευνα στην οικία ή στο γραφείο του καταγγέλλοντος.

⁵ Πρόσωπο διαφορετικό του προαναφερθέντος εκπρόσωπου της OLAF.

προέλθει ο ισχυρισμός ότι είχαν ληφθεί πληροφορίες από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου· ο κ. Β. είχε αναφερθεί στο ενδεχόμενο να επρόκειτο για «φήμη». Κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, η υπόθεση του κ. Β. ήταν μάλλον βάσιμη και η OLAF είχε, ως εκ τούτου, παραπλανήσει το Διαμεσολαβητή παρουσιάζοντας φήμες ως γεγονότα.

Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε, λοιπόν, ότι η OLAF είχε παράσχει ανακριβείς πληροφορίες στο πλαίσιο της έρευνας 1840/2002/GG, οι οποίες θα μπορούσαν να παραπλανήσουν τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή και να εκτρέψουν την έρευνα από την πορεία της. Για το λόγο αυτό, ζήτησε από το Διαμεσολαβητή να επαναλάβει την έρευνά του και να εξετάσει την ανάγκη υποβολής ειδικής έκθεσης στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Επιστολή του καταγγέλλοντος με ημερομηνία 9 Σεπτεμβρίου 2004

Στις 9 Σεπτεμβρίου 2004, ο καταγγέλλων προώθησε στο Διαμεσολαβητή αντίγραφα των σημειωμάτων που είχε αποστείλει η OLAF στη βελγική και γερμανική εισαγγελία στις 11 Φεβρουαρίου 2004.⁶

Στα σημειώματα αυτά, η OLAF έκανε τις εξής συναφείς με την παρούσα υπόθεση δηλώσεις:

- Πέρα από κάθε εύλογη αμφιβολία, ο καταγγέλλων είχε στην κατοχή του τα σχετικά έγγραφα κατά το χρόνο σύνταξης των δύο άρθρων που δημοσιεύτηκαν από τη *Stern* στις 28 Φεβρουαρίου και στις 7 Μαρτίου 2002.
- Στις 22 Μαρτίου 2002, ο κ. Ι., διευθυντής στην OLAF, έλαβε πληροφορίες ότι ο καταγγέλλων είχε καταβάλει 8.000 ευρώ σε άτομο της OLAF για την απόκτηση μιας σειράς εγγράφων σχετικών με την υπόθεση van Buitenen. Ο κ. Ι. κατέγραψε το γεγονός αυτό σε σημείωμα που συνέταξε την ίδια ημέρα. Πηγή της πληροφορίας αυτής ήταν ο κ. Γ., γερμανός δημοσιογράφος.
- Επιπλέον, στις 22 Μαρτίου 2002, ο κ. Β., εκπρόσωπος Τύπου της OLAF, συναντήθηκε με τον κ. Γ. Σύμφωνα με το σημείωμα σχετικά με τη συζήτηση αυτή που συνέταξε ο κ. Β. την ίδια ημέρα, ο κ. Γ. του είχε αναφέρει ότι είχε ενημερωθεί από φίλο και συνάδελφό του εργαζόμενο στη *Stern* ότι ο καταγγέλλων είχε πληρώσει άτομο της OLAF για να αποκτήσει κάποια έγγραφα.
- Οι πληροφορίες που είχαν αποκτηθεί με τον τρόπο αυτό είχαν χρησιμοποιηθεί, χωρίς να αναφερθούν συγκεκριμένα ονόματα, στο δελτίο Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002.

---

⁶ Αντίγραφα των σημειωμάτων αυτών υποβλήθηκαν και στο Διαμεσολαβητή από την OLAF κατά τη διάρκεια της έρευνας που περιγράφεται κατωτέρω.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της OLAF

Στη γνώμη της, η OLAF διατύπωσε τα εξής σχόλια:

Όσον αφορά τις δηλώσεις της OLAF σχετικά με το δελτίο Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002

Στις δηλώσεις σχετικά με το δελτίο Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002 στις οποίες προέβη η OLAF στα έγγραφα που είχε υποβάλει για την υπόθεση 1840/2002/GG δίνονταν ακριβείς εξηγήσεις γιατί με την αναφορά σε «έναν» δημοσιογράφο θα μπορούσε να εννοείται οποιοσδήποτε από τους διάφορους δημοσιογράφους εκείνους που είχαν δημοσιεύσει άρθρα, αναφέροντας ότι είχαν στην κατοχή τους τα εν λόγω εμπιστευτικά έγγραφα. Αντιθέτως, οι επιστολές της 11ης Φεβρουαρίου 2004 προς τις εθνικές εισαγγελίες παρουσίαζαν όλες τις πληροφορίες που είχαν αποκτηθεί από την OLAF κατά τη διάρκεια της εσωτερικής της έρευνας για τη διαρροή που σχετιζόταν με «ζητήματα που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε ποινικές διώξεις», όπως προβλέπεται στο Άρθρο 10, παράγραφος 2 του Κανονισμού 1073/99. Οι πληροφορίες αυτές περιελάμβαναν διάφορα στοιχεία που οδηγούσαν στο συμπέρασμα ότι ο καταγγέλλων είχε αποκτήσει αντίγραφο των σχετικών εγγράφων και ότι η *Stern* μπορεί να είχε καταβάλει ένα χρηματικό ποσό σε υπαλλήλους ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων. Στις επιστολές, ωστόσο, δεν αναφερόταν ότι ο καταγγέλλων ήταν σαφώς το μόνο πρόσωπο που είχε στην κατοχή του τα σχετικά έγγραφα.

Το γεγονός ότι λεπτομερείς πληροφορίες για τα ευρήματα της έρευνας αποκαλύφθηκαν στις εθνικές εισαγγελίες με τις από 11ης Φεβρουαρίου 2004 επιστολές δεν είχε καμία σχέση με την ακρίβεια των δηλώσεων της OLAF προς το Διαμεσολαβητή σχετικά με το δελτίο Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002. Η OLAF δεν αποκάλυψε ποτέ στο κοινό τις πληροφορίες που είχε διαβιβάσει στις εθνικές εισαγγελίες με τις επιστολές αυτές. Συνεπώς, δεν υπήρχε τίποτα το παραπλανητικό στις δηλώσεις της OLAF προς το Διαμεσολαβητή σχετικά με το εν λόγω δελτίο Τύπου.

Όσον αφορά την από 22ας Αυγούστου 2002 επιστολή της OLAF

Με την από 29ης Ιουλίου 2002 επιστολή του, ο καταγγέλλων είχε ζητήσει να ενημερωθεί εάν η OLAF είχε, καθ' οιαδήποτε στιγμή, χρησιμοποιήσει τεχνικές παρακολούθησης για να ακούσει τηλεφωνικές συνομιλίες ή να διαβάσει μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου μεταξύ του ίδιου και υπαλλήλων της OLAF και, σε περίπτωση που το είχε πράξει, ποια προσωπικά δεδομένα είχαν συλλεγεί σχετικά με το πρόσωπό του με τη χρήση τέτοιων τεχνικών. Ο κ. Ι., συντάκτης της από 22ας Αυγούστου 2002 απάντησης της OLAF, είχε αρνηθεί να παράσχει στον καταγγέλλοντα περισσότερες πληροφορίες για τις τεχνικές έρευνας από όσες είχαν παρασχεθεί στην απάντηση στην Κοινοβουλευτική Ερώτηση E1504/02, καθώς με τον τρόπο αυτό θα μπορούσε να επηρεαστεί η αποτελεσματικότητα της εν εξελίξει έρευνας. Ο κ. Ι. δεν είχε θεωρήσει πως το γεγονός ότι η OLAF είχε λάβει γνώση ισχυρισμών που αφορούσαν τον καταγγέλλοντα, όπως παρουσιάστηκαν στις επιστολές της 11ης Φεβρουαρίου 2004, αποτελούσε δεδομένο προσωπικού χαρακτήρα γιατί πίστευε ότι τα σχετικά δεδομένα (1) δεν τηρούνταν από την OLAF προκειμένου

να υποβληθούν σε επεξεργασία και (2) δεν είχαν συλλεγεί για να συνθέσουν έναν φάκελο για τον καταγγέλλοντα και, συνεπώς, δεν «περιλαμβάνονταν σε αρχείο» σύμφωνα με το Άρθρο 3 του Κανονισμού 45/2001 (ΕΕ 2001 αριθ. L 8, σ. 1). Σε κάθε περίπτωση, οι ισχυρισμοί σχετικά με τον καταγγέλλοντα δεν είχαν συγκεντρωθεί με τη χρήση τεχνικών παρακολούθησης, οι οποίες αποτελούσαν το αντικείμενο της ερώτησης του καταγγέλλοντος.

Στη γνώμη της OLAF σχετικά με την καταγγελία 1840/2002/GG είχε αναφερθεί απλώς ότι «η OLAF απάντησε στις ερωτήσεις [του καταγγέλλοντος] όσον αφορά την κατοχή δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με το πρόσωπό του». Αυτή ήταν η μόνη δήλωση της OLAF επί του θέματος. Η συγκεκριμένη δήλωση είχε γίνει δε στο πλαίσιο του ισχυρισμού του καταγγέλλοντος ότι η OLAF δεν είχε απαντήσει σε όλες τις ερωτήσεις που υπέβαλε με την από 29ης Ιουλίου 2002 επιστολή του και, ως εκ τούτου, είχε επικεντρωθεί και αυτή συγκεκριμένα στη χρήση τεχνικών παρακολούθησης.

Όσον αφορά τις δηλώσεις της OLAF σχετικά με το από 11ης Απριλίου 2002 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του κ. Β.

Η δήλωση της OLAF ότι «στην πληρωμή αυτή δεν ενεπλάκη το όνομα συγκεκριμένου δημοσιογράφου ή άλλου ατόμου» αποτελούσε απάντηση στο αίτημα του Διαμεσολαβητή να σχολιάσει τα περιεχόμενα του από 11ης Απριλίου 2002 μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του κ. Β.. Στην απάντηση της OLAF, παρειτίθετο ολόκληρο το εν λόγω μήνυμα, συνοδευόμενο από μια παράγραφο με σχόλια επεξηγηματικά των δύο δηλώσεων που περιείχονταν στο μήνυμα. Στο εν λόγω μήνυμα, δεν είχαν αναφερθεί ονόματα σε σχέση με την ενδεχόμενη πληρωμή. Στη δήλωση της OLAF προς το Διαμεσολαβητή αναφερόταν δηλαδή το προφανές, ότι στο μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου δεν είχε αναφερθεί κάποιο όνομα σε σχέση με την ενδεχόμενη πληρωμή. Συνεπώς, δεν επρόκειτο για παραπλανητική δήλωση.

Όσον αφορά τη δήλωση της OLAF ότι είχε λάβει πληροφορίες από αξιόπιστες πηγές, μεταξύ άλλων και από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Και στην περίπτωση αυτή, η συγκεκριμένη δήλωση ήταν επεξηγηματική της δήλωσης που περιλαμβανόταν στο από 11ης Απριλίου 2002 εσωτερικό μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του κ. Β. ότι «στην Υπηρεσία και στην Επιτροπή γενικά κυκλοφορούσαν φήμες ότι για τα εν λόγω έγγραφα ενδεχομένως πραγματοποιήθηκε πληρωμή». Στην από 24ης Μαρτίου 2003 επιστολή της OLAF προς το Διαμεσολαβητή, αναφερόταν ότι η «OLAF είχε λάβει πληροφορίες από αξιόπιστες πηγές, μεταξύ άλλων και από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ότι ενδεχομένως είχε πραγματοποιηθεί πληρωμή για τα έγγραφα αυτά». Η OLAF επανέλαβε απλώς ότι αυτό όντως είχε συμβεί.

Συμπέρασμα

Βάσει των ανωτέρω εξηγήσεων, η OLAF υποστήριξε ότι οι δηλώσεις της προς το Διαμεσολαβητή στην υπόθεση 1840/2002/GG ήταν απολύτως ακριβείς και ουδόλως παραπλανητικές.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επανέλαβε την καταγγελία του και προέβη στα ακόλουθα περαιτέρω σχόλια:

Ο κ. Ι. του είχε διαβιβάσει ανακριβείς πληροφορίες. Το γεγονός αυτό καλύφθηκε εμμέσως μόνο από την καταγγελία του προς το Διαμεσολαβητή. Η OLAF δεν είχε αρνηθεί ότι ο κ. Ι. είχε παράσχει αντικειμενικά εσφαλμένες πληροφορίες στην από 22ας Αυγούστου 2002 επιστολή του. Στην επιστολή αυτή, ο κ. Ι. είχε αναφερθεί στην επίσημη διεύθυνση και στον τηλεφωνικό αριθμό του (του καταγγέλλοντος). Προφανώς η OLAF δεν είχε αποκτήσει τις πληροφορίες αυτές με τη χρήση τεχνικών παρακολούθησης. Συνεπώς, από τη δήλωση του κ. Ι. το συμπέρασμα που προφανώς προέκυπτε ήταν ότι η OLAF δεν τηρούσε άλλες πληροφορίες σχετικά με τον καταγγέλλοντα από οιαδήποτε πηγή κι αν αυτές προέρχονταν. Η δήλωση αυτή ήταν συνεπώς αναληθής, τόσο αντικειμενικά όσο και υποκειμενικά. Αναφερόμενη στην από 22ας Αυγούστου 2002 επιστολή του κ. Ι. στο πλαίσιο της γνώμης που είχε υποβάλει στο Διαμεσολαβητή, η OLAF είχε παραπλανήσει το Διαμεσολαβητή και είχε προφανώς επιχειρήσει να δημιουργήσει την εντύπωση ότι η OLAF δεν διεξήγαγε έρευνες σχετικά με τον καταγγέλλοντα.

Η δήλωση της OLAF ότι «στην πληρωμή αυτή δεν ενεπλάκη το όνομα συγκεκριμένου δημοσιογράφου ή άλλου ατόμου» είχε γίνει προφανώς στο πλαίσιο της συλλογής πληροφοριών από «αξιόπιστες πηγές, μεταξύ άλλων και από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου», όπως είχε αναφέρει η OLAF στην από 24ης Μαρτίου 2003 επιστολή της. Το μόνο πιθανό νόημα του σχετικού χωρίου είναι ότι η OLAF είχε κινήσει έρευνα βάσει δηλώσεων μαρτύρων που δεν είχαν κατονομάσει κάποιο συγκεκριμένο άτομο ως ύποπτο.

Η OLAF δεν είχε παράσχει αποδεικτικά στοιχεία για να στηρίξει τον ισχυρισμό της ότι είχε στην κατοχή της δηλώσεις βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σύμφωνα με τις οποίες δημοσιογράφοι ενδέχεται να είχαν πληρώσει για τα σχετικά έγγραφα. Η OLAF δεν επεχείρησε καν να εξηγήσει γιατί ο κ. Β., αρμόδιος επί της υποθέσεως υπάλληλος της OLAF, είχε δηλώσει στην Επιτροπή Ελέγχου του Προϋπολογισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ότι δεν είχε καμία γνώση τέτοιων δηλώσεων. Η OLAF δεν είχε εξηγήσει ούτε γιατί οι δηλώσεις αυτές δεν αναφέρονταν στις επιστολές της προς τις εθνικές εισαγγελίες. Απουσία στοιχείων που να αποδεικνύουν το αντίθετο, το συμπέρασμα που έπρεπε να συναχθεί είναι ότι η OLAF είχε παρουσιάσει φήμες ως γεγονότα, παραπλανώντας έτσι το Διαμεσολαβητή.

Ο καταγγέλλων υπέβαλε αντίγραφο σημειώματος με ημερομηνία 22 Μαρτίου 2002 που είχε συντάξει ο κ. Ι. με αποδέκτη τον Γενικό Διευθυντή της OLAF.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

Το σχέδιο σύστασης

Στις 2 Φεβρουαρίου 2005, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης προς την OLAF, σύμφωνα με το Άρθρο 3, παράγραφος 6 του Καταστατικού του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή:

«Η OLAF θα πρέπει να αναγνωρίσει ότι προέβη σε ανακριβείς και παραπλανητικές δηλώσεις στα έγγραφα που υπέβαλε στο Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της έρευνάς του για την υπόθεση 1840/2002/GG».

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής αιτιολόγησε το σχέδιο σύστασης ως εξής:

- 1.1 Ο καταγγέλλων, γερμανός δημοσιογράφος εργαζόμενος για την εφημερίδα *Stern*, είχε αποκτήσει αντίγραφα εμπιστευτικών εγγράφων της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης («OLAF»), τα οποία χρησιμοποίησε σε δύο άρθρα του που δημοσιεύτηκαν στις 28 Φεβρουαρίου και στις 7 Μαρτίου 2002. Στις 27 Μαρτίου 2002, η OLAF εξέδωσε δελτίο Τύπου, στο οποίο επεσήμανε ότι «ένας δημοσιογράφος» είχε αποκτήσει μια σειρά εμπιστευτικών εγγράφων της OLAF και ότι, για το λόγο αυτό, η OLAF είχε αποφασίσει να κινήσει εσωτερική έρευνα σχετικά με την πιθανή αποκάλυψη πληροφοριών εμπιστευτικού χαρακτήρα. Σύμφωνα με το δελτίο Τύπου, στην εσωτερική έρευνα αυτή θα εξεταζόταν και ο ισχυρισμός ότι τα εν λόγω έγγραφα είχαν αποκτηθεί «κατόπιν πληρωμής δημόσιου υπάλληλου»⁷. Ο καταγγέλλων και η εφημερίδα του έκριναν ότι, παρά το γεγονός ότι στο δελτίο Τύπου της OLAF δεν γινόταν αναφορά σε συγκεκριμένο όνομα, η κατηγορία για δωροδοκία που διατυπωνόταν σε αυτό στρεφόταν προφανώς κατά των ιδίων. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η κατηγορία ήταν αβάσιμη.

Δεδομένου ότι η OLAF αρνήθηκε να αποσύρει το εν λόγω δελτίο Τύπου, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή (καταγγελία 1840/2002/GG). Στις 10 Δεκεμβρίου 2002, η OLAF υπέβαλε στο Διαμεσολαβητή τη γνώμη της σχετικά με την καταγγελία. Στις 24 Μαρτίου 2003, απάντησε σε αίτημα παροχής περαιτέρω πληροφοριών που της είχε απευθύνει ο Διαμεσολαβητής.

Βάσει των στοιχείων που είχε στη διάθεσή του, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το σχετικό δελτίο Τύπου αφορούσε προφανώς τον καταγγέλλοντα και ότι η OLAF δεν είχε παράσχει στοιχεία που να στηρίζουν την κατηγορία που διατυπωνόταν στο εν λόγω δελτίο. Για το λόγο αυτό, ο Διαμεσολαβητής απέστειλε σχέδιο σύστασης στην OLAF, καλώντας την να αποσύρει τους ισχυρισμούς που είχε διατυπώσει περί δωροδοκίας.

Θεωρώντας ότι η OLAF δεν είχε εφαρμόσει ορθώς το σχέδιο συστάσεώς του, ο Διαμεσολαβητής περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης με την από 20ης Νοεμβρίου 2003 απόφασή του, στην οποία διατύπωσε το ακόλουθο επικριτικό

---

⁷ Το αγγλικό κείμενο του δελτίου Τύπου, το οποίο διατίθεται στον ιστοχώρο της OLAF, έχει μια ελαφρώς διαφορετική διατύπωση: «According to information received by the Office, a journalist has received a number of documents relating to the so-called 'Van Buitenen affair'. It is not excluded that payment may have been made to somebody within OLAF (or possibly another EU institution) for these documents» («Σύμφωνα με πληροφορίες που έχουν περιέλθει στην Υπηρεσία, ο δημοσιογράφος απέκτησε μια σειρά εγγράφων σχετικά με την αποκαλούμενη 'υπόθεση Van Buitenen'. Δεν αποκλείεται για τα έγγραφα αυτά να καταβλήθηκε πληρωμή σε άτομο μέσα στην OLAF (ή ενδεχομένως σε άλλο θεσμικό όργανο της ΕΕ)»).

σχόλιο: «Διατυπώνοντας ισχυρισμούς για δωροδοκία χωρίς αποδεικτικά στοιχεία επαρκή και ανοικτά σε δημόσιο έλεγχο, η OLAF προέβη σε ενέργειες που υπερβαίνουν την αναλογικότητα για το σκοπό που επεδίωκε με την πράξη της. Αυτό συνιστά κρούσμα κακοδιοίκησης».

Στις 19 Μαρτίου 2004, η βελγική εισαγγελία διενήργησε έρευνα στο γραφείο και στην οικία του καταγγέλλοντος στις Βρυξέλλες και κατέσχεσε σημαντικό αριθμό εγγράφων. Όπως προέκυψε στη συνέχεια, τα εν λόγω μέτρα έρευνας ελήφθησαν βάσει πληροφοριών που είχε διαβιβάσει η OLAF στις βελγικές και γερμανικές αρχές στις 11 Φεβρουαρίου 2004⁸.

- 1.2 Τον Αύγουστο του 2004, ο καταγγέλλων προσέφυγε εκ νέου στο Διαμεσολαβητή και υπέβαλε την παρούσα καταγγελία. Ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι είχε αποκτήσει αντίγραφα των επιστολών που είχε αποστείλει στις βελγικές και τις γερμανικές αρχές η OLAF στις 11 Φεβρουαρίου 2004. Βάσει των πληροφοριών που περιείχονταν στις επιστολές αυτές, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η OLAF είχε παράσχει ανακριβείς πληροφορίες στο πλαίσιο της έρευνας 1840/2002/GG, οι οποίες θα μπορούσαν να παραπλανήσουν τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή και να εκτρέψουν την έρευνα από την πορεία της.
- 1.3 Στη γνώμη της για την παρούσα καταγγελία, η OLAF ισχυρίστηκε ότι οι δηλώσεις της προς το Διαμεσολαβητή στην υπόθεση 1840/2002/GG ήταν απολύτως ακριβείς και ουδόλως παραπλανητικές.
- 1.4 Το Άρθρο 195 της Συνθήκης περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (Συνθήκη ΕΚ) αναθέτει στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή το έργο της διεξαγωγής ερευνών για πιθανά κρούσματα κακοδιοίκησης στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών. Σύμφωνα με το Άρθρο 2, παράγραφος 2 της Απόφασης 94/262 της 9ης Μαρτίου 1994 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το καθεστώς του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του⁹ («Καταστατικό του Διαμεσολαβητή»), ο Διαμεσολαβητής οφείλει να ενημερώνει το θεσμικό όργανο ή οργανισμό αμέσως μόλις λάβει την καταγγελία. Σύμφωνα με το Άρθρο 3, παράγραφος 1 του Καταστατικού του Διαμεσολαβητή, το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο ή ο οργανισμός «μπορεί να απευθύνει στο Διαμεσολαβητή κάθε χρήσιμη παρατήρηση». Το Άρθρο 3, παράγραφος 2, εδάφιο πρώτο του Καταστατικού του Διαμεσολαβητή ορίζει τα εξής: «Τα κοινοτικά θεσμικά ή άλλα όργανα υποχρεούνται να παρέχουν στο Διαμεσολαβητή τις πληροφορίες που τους ζητά και να του επιτρέπουν την πρόσβαση στα σχετικά έγγραφα. Μπορούν να αρνηθούν μόνο για λόγους απορρήτου δεόντως αιτιολογημένου».
- 1.5 Βάσει των διατάξεων αυτών, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η παροχή ανακριβών ή παραπλανητικών πληροφοριών στο Διαμεσολαβητή κατά τη διάρκεια έρευνας δεν συνάδει με την υποχρέωση που απορρέει για τα κοινοτικά θεσμικά όργανα

---

⁸ Διαδικασία έρευνας κίνησε και η εισαγγελία της Γερμανίας, όμως δεν διέταξε έρευνα στην οικία ή στο γραφείο του καταγγέλλοντος.

⁹ ΕΕ 1994 L 113, σ. 15.

και οργανισμούς από το Άρθρο 3, παράγραφος 2, εδάφιο πρώτο του Καταστατικού του Διαμεσολαβητή.

- 1.6 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι, κατά την ερμηνεία της OLAF, ο καταγγέλλων αναφέρεται σε τέσσερις δηλώσεις ή ομάδες δηλώσεων που κατά τη γνώμη του καταγγέλλοντος ήταν λανθασμένες ή παραπλανητικές. Η ερμηνεία αυτή της καταγγελίας φαίνεται λογική και ο Διαμεσολαβητής θα εξετάσει, για το λόγο αυτό, τις τέσσερις δηλώσεις ή ομάδες δηλώσεων που διακρίνει η OLAF.
- 1.7 Η πρώτη ομάδα δηλώσεων στις οποίες προέβη η OLAF στο πλαίσιο της έρευνας του Διαμεσολαβητή για την καταγγελία 1840/2002/GG και στις οποίες ενίσταται ο καταγγέλλων αφορά το δελτίο Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002. Στο εν λόγω δελτίο Τύπου γινόταν αναφορά σε «έναν δημοσιογράφο» χωρίς να κατονομάζονται συγκεκριμένα άτομα. Στην γνώμη που υπέβαλε για την καταγγελία 1840/2002/GG στις 10 Δεκεμβρίου 2002 και στην απάντησή της στο από 24ης Μαρτίου 2003 αίτημα του Διαμεσολαβητή για παροχή περαιτέρω πληροφοριών, η OLAF παρουσίασε μια σειρά επιχειρημάτων για να αποδείξει ότι με την αναφορά σε «έναν δημοσιογράφο» θα μπορούσε να εννοείται οποιοσδήποτε από τους αρκετούς δημοσιογράφους εκείνους που είχαν δημοσιεύσει άρθρα, αναφέροντας ότι είχαν στην κατοχή τους τα εν λόγω εμπιστευτικά έγγραφα. Στην από 24ης Μαρτίου 2003 επιστολή της, η OLAF ισχυρίστηκε περαιτέρω ότι «θα μπορούσε, επίσης, να εννοείται οποιοσδήποτε άλλος δημοσιογράφος, καθώς η OLAF δεν ανέφερε ότι η έρευνα συνδεόταν με συγκεκριμένο υλικό που είχε ήδη δημοσιευτεί».

Ο Διαμεσολαβητής συμφωνεί ότι οι ερμηνείες που παρουσιάζει η OLAF στις από 10ης Δεκεμβρίου 2002 και 24ης Μαρτίου 2003 επιστολές της είναι σύμφωνες με τη διατύπωση του δελτίου Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι από τις επιστολές που απέστειλε η OLAF στη βελγική και τη γερμανική εισαγγελία στις 11 Φεβρουαρίου 2004 προκύπτει σαφώς (1) ότι η OLAF είχε συμπεράνει από τα δύο άρθρα που είχαν δημοσιευτεί από τη *Stern* στις 28 Φεβρουαρίου και στις 7 Μαρτίου 2002 ότι ο καταγγέλλων είχε στην κατοχή του τα σχετικά έγγραφα, (2) ότι η OLAF είχε λάβει, στις 22 Μαρτίου 2002, πληροφορίες σύμφωνα με τις οποίες ο καταγγέλλων (το όνομα του οποίου καταγράφεται στα σημειώματα που συντάχθηκαν την ημέρα εκείνη) είχε πληρώσει 8.000 ευρώ σε άτομο της OLAF για την απόκτηση μιας σειράς εμπιστευτικών εγγράφων, και (3) ότι οι πληροφορίες που είχε αποκτήσει είχαν χρησιμοποιηθεί, χωρίς να γίνεται αναφορά σε ονόματα, στο δελτίο Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, είναι, λοιπόν, σαφές ότι η OLAF είχε υπόψη της τον καταγγέλλοντα και μόνον αυτόν όταν έκανε λόγο για «έναν δημοσιογράφο» στο δελτίο Τύπου που εξέδωσε στις 27 Μαρτίου 2002. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι παρότι ορθώς η OLAF εξήγησε την άποψή της για το αντικειμενικό νόημα του δελτίου Τύπου, συνιστά παραπλάνηση το γεγονός ότι δεν εξήγησε επίσης στο Διαμεσολαβητή ότι ήταν όντως ο καταγγέλλων ο δημοσιογράφος που είχε υπόψη της η Υπηρεσία.

- 1.8 Η δεύτερη δήλωση που επικρίνει ο καταγγέλλων αφορά τον ισχυρισμό της OLAF, στη γνώμη της για την καταγγελία 1840/2002/GG, ότι «απάντησε στις ερωτήσεις [του καταγγέλλοντος] όσον αφορά την κατοχή δεδομένων

προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με το πρόσωπό του». Όπως διαβεβαιώνει η OLAF στη γνώμη της για την παρούσα καταγγελία, το νόημα της δήλωσης αυτής είναι ότι η OLAF είχε απαντήσει στις ερωτήσεις του καταγγέλλοντος με την από 22ας Αυγούστου 2002 επιστολή της προς τον καταγγέλλοντα. Στην εν λόγω επιστολή, η OLAF είχε τονίσει ότι «η Υπηρεσία μας δεν κατέχει δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με το πρόσωπό σας, πέρα από τη διεύθυνση εργασίας σας, τον τηλεφωνικό αριθμό σας κλπ.». Στις παρατηρήσεις του σχετικά με τη γνώμη της OLAF, ο καταγγέλλων καθιστά σαφές ότι αναληθή θεωρεί αυτή ακριβώς την τελευταία δήλωση. Είναι αλήθεια ότι η δήλωση της 22ας Αυγούστου 2002 αυτή καθαυτή δεν έγινε στο πλαίσιο της έρευνας του Διαμεσολαβητή για την καταγγελία 1840/2002/GG (η οποία κινήθηκε στη συνέχεια). Πρέπει να τονιστεί, ωστόσο, ότι η OLAF είχε αναφερθεί στη δήλωση αυτή στη γνώμη της για την καταγγελία 1840/2002/GG, επισημαίνοντας ότι αποτελούσε την απάντηση της στην ερώτηση του καταγγέλλοντος επί του ζητήματος αυτού. Δεδομένων των ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής συμπεραίνει ότι στην από 10ης Δεκεμβρίου 2002 γνώμη της OLAF δηλώνεται προφανώς ότι (1) η ερώτηση του καταγγέλλοντος όσον αφορά τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που είχε στην κατοχή της η OLAF είχε απαντηθεί στην επιστολή της 22ας Αυγούστου 2002 και (2) η απάντηση αυτή ήταν ορθή. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το ερώτημα εάν η γνώμη της OLAF για την καταγγελία 1840/2002/GG ήταν ανακριβής ή παραπλανητική όσον αφορά το σημείο αυτό εξαρτάται από το εάν η ίδια η επιστολή της 22ας Αυγούστου 2002 ήταν ανακριβής ή παραπλανητική.

Η επιστολή της 22ας Αυγούστου 2002 αποτελεί απάντηση στην από 29ης Ιουλίου 2002 επιστολή του καταγγέλλοντος. Στην επιστολή αυτή, ο καταγγέλλων είχε ρωτήσει την OLAF εάν είχε χρησιμοποιήσει τεχνικές παρακολούθησης του τηλεφώνου ή της ηλεκτρονικής αλληλογραφίας του και εάν η OLAF είχε αποκτήσει με τον τρόπο αυτό δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με το πρόσωπό του. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η OLAF θα μπορούσε να είχε αναφέρει απλώς στην απάντησή της ότι δεν είχε στην κατοχή της τέτοιου είδους δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα συλλεχθέντα με τη χρήση ειδικών τεχνικών παρακολούθησης (υπό την προϋπόθεση, φυσικά, ότι κάτι τέτοιο ίσχυε). Ωστόσο, στην από 22ας Αυγούστου απάντησή της, η OLAF δεν προέβη σε τέτοιου είδους διευκρινίσεις. Στην εν λόγω απάντησή της αναφερόταν απλώς ότι η OLAF κατέβαλλε κάθε προσπάθεια για να διασφαλίζει ότι οι ερευνητικές μέθοδοι που χρησιμοποιούσε ήταν σύμφωνες με τον νόμο και ότι «δεν κατέχει δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με το πρόσωπό σας, πέρα από τη διεύθυνση εργασίας σας, τον τηλεφωνικό αριθμό σας κλπ.».

Ωστόσο, το τελευταίο μέρος της δήλωσης αυτής ήταν σαφώς εσφαλμένο. Όπως προκύπτει από τις επιστολές που απέστειλε η OLAF στη βελγική και τη γερμανική εισαγγελία στις 11 Φεβρουαρίου 2004, η OLAF είχε όντως λάβει, στις 22 Μαρτίου 2002, πληροφορίες σχετικές με τον καταγγέλλοντα που αφορούσαν την αποκάλυψη των σχετικών εγγράφων της OLAF. Σύμφωνα με τις επιστολές αυτές, ο κ. G., γερμανός δημοσιογράφος, είχε ισχυριστεί ότι ο καταγγέλλων είχε καταβάλει ένα χρηματικό ποσό για την απόκτηση εμπιστευτικών εγγράφων της OLAF. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι είναι σαφές πως οι πληροφορίες αυτές (ασχέτως του εάν είναι ακριβείς ή όχι) αποτελούν δεδομένα προσωπικού

χαρακτήρα υπό την έννοια του Κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2000 σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών¹⁰. Στο Άρθρο 2, σημείο α) του Κανονισμού τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα ορίζονται ως «κάθε πληροφορία που αναφέρεται σε φυσικό πρόσωπο του οποίου η ταυτότητα είναι γνωστή ή μπορεί να εξακριβωθεί». Η δήλωση του κ. G. με την οποία κατηγορείται ο καταγγέλλων για δωροδοκία πληροί το κριτήριο αυτό. Η OLAF ισχυρίστηκε, εν προκειμένω, ότι ο κ. I., συντάκτης της από 22ας Αυγούστου 2002 επιστολής της, είχε θεωρήσει το γεγονός ότι η OLAF είχε λάβει γνώση ισχυρισμών που αφορούσαν τον καταγγέλλοντα δεν αποτελούσε δεδομένο προσωπικού χαρακτήρα, γιατί έκρινε ότι τα σχετικά δεδομένα (1) δεν τηρούνταν από την OLAF προκειμένου να υποβληθούν σε επεξεργασία και (2) ότι δεν είχαν συλλεγεί για να συνθέσουν ένα φάκελο για τον καταγγέλλοντα και, συνεπώς, δεν «περιλαμβάνονταν σε αρχείο», σύμφωνα με το Άρθρο 3 του Κανονισμού 45/2001. Ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί πειστικά τα επιχειρήματα αυτά. Ακόμα και εάν οι σχετικές πληροφορίες δεν τηρούνταν προκειμένου να υποβληθούν σε επεξεργασία ή δεν περιλαμβάνονταν σε αρχείο (κάτι που ο καταγγέλλων αμφισβητεί και όχι αδίκως), δεν θα έπαυαν να αποτελούν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα του καταγγέλλοντος. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί άνευ σημασίας το γεγονός ότι, εν προκειμένω, ο κ. I. μπορεί να είχε θεωρήσει, κρίνοντας υποκειμενικά, ότι οι πληροφορίες αυτές δεν αποτελούσαν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα. Πρέπει, επιπλέον, να ληφθεί υπόψη ότι, έως τη στιγμή που η OLAF αναφέρθηκε στη δήλωση αυτή στο πλαίσιο της γνώμης της για την καταγγελία 1840/2002/GG, είχε στη διάθεσή της αρκετό χρόνο για να επανεξετάσει όλες τις πραγματικές και τις νομικές πτυχές του ζητήματος.

Ο Διαμεσολαβητής κρίνει, ως εκ τούτου, ότι η δήλωση της OLAF, στην από 22ας Αυγούστου 2002 επιστολή της, την οποία ανέφερε στη γνώμη της για την καταγγελία 1840/2002/GG, ότι δηλαδή, δεν κατείχε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τον καταγγέλλοντα (πέρα από τη διεύθυνση εργασίας του, το τηλεφωνικό αριθμό του κλπ.) ήταν ανακριβής.

- 1.9 Η *τρίτη* δήλωση στην οποία ενίσταται ο καταγγέλλων αφορά την επιστολή που απέστειλε η OLAF στο Διαμεσολαβητή στις 24 Μαρτίου 2003. Στην επιστολή αυτή, η OLAF δήλωσε ότι «στην πληρωμή αυτή δεν ενεπλάκη το όνομα συγκεκριμένου δημοσιογράφου ή άλλου ατόμου». Στη γνώμη της για την παρούσα καταγγελία, η OLAF επεσήμανε ότι αυτή η δήλωση αποτελούσε απάντηση στο αίτημα του Διαμεσολαβητή να σχολιάσει τα περιεχόμενα του από 11ης Απριλίου 2002 μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του κ. B. Στο εν λόγω μήνυμα, δεν είχαν αναφερθεί ονόματα σε σχέση με την ενδεχόμενη πληρωμή. Σύμφωνα με την OLAF, στη σχετική δήλωση αναφερόταν απλώς το προφανές, δηλαδή ότι στο συγκεκριμένο μήνυμα δεν είχε αναφερθεί κάποιο όνομα σε σχέση με την ενδεχόμενη πληρωμή και, ως εκ τούτου, δεν ήταν παραπλανητική.

---

¹⁰ ΕΕ 2001 L 8, σ. 1.

Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι ακριβώς πριν από τη δήλωση αυτή αναφέρεται ότι «η OLAF είχε λάβει πληροφορίες από αξιόπιστες πηγές, μεταξύ άλλων και από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ότι ενδεχομένως είχε πραγματοποιηθεί πληρωμή για τα έγγραφα αυτά». Ως εκ τούτου, θεωρεί ότι οποιοσδήποτε λογικός αναγνώστης οδηγείτο στο συμπέρασμα ότι η δήλωση «στην πληρωμή αυτή δεν ενεπλάκη το όνομα συγκεκριμένου δημοσιογράφου ή άλλου ατόμου» σήμαινε ότι δεν είχε κατονομαστεί από τις εν λόγω «αξιόπιστες πηγές» κάποιος συγκεκριμένος δημοσιογράφος ή άτομο. Ωστόσο, όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, η πηγή στην οποία βασίστηκε η OLAF (ο κ. G.) είχε κατονομάσει τον καταγγέλλοντα ως ύποπτο δωροδοκίας. Δεδομένων των ανωτέρω, η δήλωση της OLAF ήταν τουλάχιστον παραπλανητική, εάν όχι παντελώς ανακριβής.

- 1.10 Η τέταρτη δήλωση που επικρίνει ο καταγγέλλων είναι ο ισχυρισμός της OLAF, στην από 24ης Μαρτίου 2003 επιστολή της, ότι «είχε λάβει πληροφορίες από αξιόπιστες πηγές, μεταξύ άλλων και από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ότι ενδεχομένως είχε πραγματοποιηθεί πληρωμή για τα έγγραφα αυτά». Στην καταγγελία του, ο καταγγέλλων αναφέρθηκε σε δήλωση που έκανε ο κ. Β.¹¹, υπάλληλος της OLAF, ενώπιον της Επιτροπής Ελέγχου του Προϋπολογισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 7 Απριλίου 2004. Σύμφωνα με τη δήλωση αυτή (όπως παρατίθεται από τον καταγγέλλοντα), ο κ. Β «δεν είχε ιδέα» από πού είχε προέλθει ο ισχυρισμός ότι είχαν ληφθεί πληροφορίες από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ο κ. Β. είχε δηλώσει ότι ενδεχομένως επρόκειτο για «φήμη». Κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, η OLAF είχε παραπλανήσει το Διαμεσολαβητή παρουσιάζοντας φήμες ως γεγονότα. Στη γνώμη της σχετικά με την παρούσα καταγγελία, η OLAF ισχυρίστηκε ότι η δήλωση αυτή ήταν επεξηγηματική της δήλωσης που περιλαμβανόταν στο από 11ης Απριλίου 2002 εσωτερικό μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του κ. Β., ότι «στην Υπηρεσία και στην Επιτροπή γενικά κυκλοφορούσαν φήμες ότι για τα εν λόγω έγγραφα ενδεχομένως πραγματοποιήθηκε πληρωμή». Σύμφωνα με την OLAF, στην από 24ης Μαρτίου 2003 επιστολή της είχε εξηγήσει ότι «η OLAF είχε λάβει πληροφορίες από αξιόπιστες πηγές, μεταξύ άλλων και από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ότι ενδεχομένως είχε πραγματοποιηθεί πληρωμή για τα έγγραφα αυτά». Η OLAF τόνισε ότι επανέλαβε απλώς ότι αυτό όντως είχε συμβεί.

Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι στο από 11ης Απριλίου 2002 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του κ. Β. δεν επισημαίνεται ότι πηγή των φημών που αναφέρονται ήταν βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Επιπλέον, από τη διατύπωση του συγκεκριμένου μηνύματος, ότι δηλαδή κυκλοφορούσαν φήμες «στην Υπηρεσία και στην Επιτροπή γενικά» φαίνεται πως αποκλείεται οιαδήποτε ενδεχόμενη πρόθεση αναφοράς σε βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει περαιτέρω ότι η OLAF δεν είχε απαντήσει στον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος ότι ο κ. Β. είχε δηλώσει στην Επιτροπή Ελέγχου του Προϋπολογισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ότι δεν είχε γνώση οιαδήποτε τέτοιων δηλώσεων. Για το λόγο αυτό, θεωρεί ότι η

---

¹¹ Πρόσωπο διαφορετικό του προαναφερθέντος εκπροσώπου της OLAF.

OLAF δέχεται ότι ο καταγγέλλων απέδωσε ορθώς τις παρατηρήσεις του κ. Β. ενώπιον της εν λόγω επιτροπής. Εν προκειμένω, πρέπει να επισημανθεί ότι ο κ. Β. φαίνεται πως είναι ένας από τους ανώτερους υπαλλήλους της OLAF που ασχολήθηκε με το ζήτημα¹². Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί, συνεπώς, ότι ο κ. Β. είχε πλήρη γνώση του φακέλου. Καθώς δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι δηλώσεις του κ. Β. ενώπιον της Επιτροπής Ελέγχου του Προϋπολογισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ήταν αναληθείς, το πιθανότερο συμπέρασμα που συνάγεται από τις δηλώσεις του κ. Β. είναι ότι η OLAF πράγματι δεν είχε λάβει τέτοιες πληροφορίες από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Η ερμηνεία αυτή στηρίζεται περαιτέρω από το γεγονός ότι στις επιστολές που απεστάλησαν στις εθνικές εισαγγελίες στις 11 Φεβρουαρίου 2004 δεν γίνεται αναφορά σε πληροφορίες ληφθείσες από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι η ίδια η OLAF τονίζει στη γνώμη της για την παρούσα καταγγελία ότι οι επιστολές της 11ης Φεβρουαρίου 2004 προς τις εθνικές εισαγγελίες περιελάμβαναν όλες τις πληροφορίες που είχε συγκεντρώσει η OLAF κατά τη διάρκεια της εσωτερικής της έρευνας.

Δεδομένων των ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η δήλωση της OLAF, στην από 24ης Μαρτίου 2003 επιστολή της, ότι είχε λάβει «πληροφορίες από αξιόπιστες πηγές, μεταξύ των οποίων και από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ότι ενδεχομένως είχε πραγματοποιηθεί πληρωμή για τα έγγραφα» φαίνεται πως ήταν ανακριβής.

- 1.11 Βάσει της έρευνάς του για την παρούσα καταγγελία, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η OLAF όντως, όπως ισχυρίζεται ο καταγγέλλων, παρείχε ανακριβείς ή παραπλανητικές πληροφορίες στο πλαίσιο της έρευνας για την καταγγελία 1840/2002/GG.

Εμπεριστατωμένη γνώμη της OLAF

Αφού έλαβε το σχέδιο σύστασης, και σύμφωνα με το Άρθρο 3, παράγραφος 6 του Καταστατικού του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, η OLAF απέστειλε εμπεριστατωμένη γνώμη στις 8 Μαρτίου 2005.

Στην εμπεριστατωμένη γνώμη της, η OLAF προέβη στα ακόλουθα σχόλια:

Όσον αφορά την πρώτη ομάδα δηλώσεων, ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντος στο πλαίσιο της καταγγελίας 1840/2002/GG ήταν ότι η «OLAF ενήργησε κακώς δημοσιοποιώντας, με το από 27ης Μαρτίου 2002 δελτίο Τύπου της και τα σχόλιά της στην *European Voice*, κατηγορίες για δωροδοκία που προφανώς στρέφονταν κατά του καταγγέλλοντος και της εφημερίδας του». Οι δηλώσεις στις οποίες προέβη η OLAF στα έγγραφα που υπέβαλε στο Διαμεσολαβητή στις 10 Δεκεμβρίου 2002 και στις 24 Μαρτίου 2003 αποτελούσαν απάντηση στον εν λόγω ισχυρισμό. Επικεντρώνονταν στον τρόπο ερμηνείας της δήλωσης που περιελάμβανε το δελτίο Τύπου και στο εάν ήταν αληθές ότι οι κατηγορίες για δωροδοκία μπορούσαν να ερμηνευτούν μόνο ως στρεφόμενες κατά του καταγγέλλοντος και της εφημερίδας του. Το γεγονός ότι η

---

¹² Το όνομά του εμφανίζεται στην έκθεση που διαβιάστηκε στην βελγική εισαγγελία στις 11 Φεβρουαρίου 2004.

OLAF είχε λάβει πληροφορίες στις 22 Μαρτίου 2002 σύμφωνα με τις οποίες υπεύθυνος για τη δωροδοκία ήταν ο καταγγέλλων ουδεμία σχέση έχει με το ερώτημα εάν ήταν παραπλανητική η δήλωση της OLAF σχετικά με το δελτίο Τύπου. Η OLAF δεν είχε κληθεί να εξηγήσει ποιες πληροφορίες είχε όντως στην κατοχή της τη στιγμή εκείνη.

Όσον αφορά τη *δεύτερη* δήλωση, η OLAF δεν είχε επιχειρήσει να παράσχει παραπλανητικές ή ανακριβείς πληροφορίες στο Διαμεσολαβητή. Η από 22ας Αύγουστου 2002 επιστολή της είχε βασιστεί στην ερμηνεία του Άρθρου 2, σημείο α) του Κανονισμού 45/2001 που εφήρμοζε τότε η OLAF (Αύγουστος 2002). Το Δικαστήριο δεν είχε ακόμα αποφανθεί επί της ερμηνείας του Άρθρου αυτού, και για το ζήτημα εκκρεμούσε ακόμα προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου. Η OLAF αναγνώρισε, ωστόσο, ότι η ευρύτερη ερμηνεία που δίνει στη νομοθεσία ο Διαμεσολαβητής ήταν πιο συνετή. Δήλωσε ότι, για το λόγο αυτό, στο μέλλον θα ακολουθούσε την ερμηνεία που δίνει στο Άρθρο αυτό ο Διαμεσολαβητής, εκτός και ωστόσο το Δικαστήριο αποφανθεί διαφορετικώς. Επιπλέον, η OLAF ανέφερε ότι θα διαβίβαζε, στο εγγύς μέλλον, ειδοποίηση στον Ευρωπαϊό Επόπτη Προστασίας Δεδομένων και θα ζητούσε τη διενέργεια προκαταρκτικού ελέγχου, σύμφωνα με το Άρθρο 27 και το Άρθρο 46, σημείο ι) του Κανονισμού σχετικά με την εκτελούμενη από τον ίδιο επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στο πλαίσιο της έρευνας για πιθανά αδικήματα.

Όσον αφορά την *τρίτη* δήλωση, το ερώτημα που είχε θέσει στην OLAF ο Διαμεσολαβητής είχε εκληφθεί ως αναφερόμενο στο από 11ης Απριλίου 2002 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του κ. Β. Το μόνο που μπορούσε να πράξει η OLAF ήταν να επαναλάβει ότι με τη δήλωσή της ότι «στην πληρωμή αυτή δεν ενεπλάκη το όνομα συγκεκριμένου δημοσιογράφου ή άλλου ατόμου» εξηγούσε το περιεχόμενο του εν λόγω μηνύματος. Η OLAF δεν είχε καμία πρόθεση να παραπλανήσει το Διαμεσολαβητή.

Όσον αφορά την *τέταρτη* δήλωση, ο Γενικός Διευθυντής της OLAF είχε παρουσιαστεί ενώπιον της Επιτροπής Ελέγχου του Προϋπολογισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο Στρασβούργο στις 11 Μαρτίου 2002 για να απαντήσει σε ερωτήσεις σχετικά με τη διαρροή εμπιστευτικών πληροφοριών. Στο πλαίσιο αυτό, διάφορα μέλη της Επιτροπής τού είχαν επισημάνει ότι είχαν ακούσει πως για το έγγραφο που διέρρευσε είχαν ενδεχομένως καταβληθεί χρήματα. Παρότι οι δηλώσεις αυτές δεν περιελάμβαναν συγκεκριμένες λεπτομέρειες, ο Γενικός Διευθυντής της OLAF τις είχε λάβει υπόψη, διότι επρόκειτο για δηλώσεις βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ωστόσο, δεδομένου ότι επρόκειτο για φήμες, δεν συνέταξε σημείωμα για το αρχείο και ως εκ τούτου δεν υπήρχε ένδειξη για τις εν λόγω πληροφορίες στο επίσημο αρχείο της υπόθεσης. Για τον ίδιο λόγο, επίσης, δεν είχαν περιληφθεί και στις πληροφορίες που διαβίβασε η OLAF στις εθνικές δικαστικές αρχές.

Ο κ. Β.¹³ άρχισε να εργάζεται στην OLAF την 1η Νοεμβρίου 2002 και ανέλαβε για πρώτη φορά την ευθύνη για την υπόθεση αυτή μετά το διορισμό του στη θέση του προσωρινού συμβούλου εσωτερικών ερευνών την 1η Νοεμβρίου 2003. Ως εκ τούτου,

---

¹³ Πρόσωπο διαφορετικό του προαναφερθέντος εκπροσώπου της OLAF.

δεν εργαζόταν στην OLAF όταν ο Γενικός Διευθυντής της είχε λάβει τις πληροφορίες αυτές. Εφόσον οι σχετικές πληροφορίες δεν περιελήφθησαν ποτέ στο αρχείο, λογικό είναι το γεγονός ότι ο κ. Β. δεν είχε άμεση γνώση τους. Συνεπώς, δεν υπήρξε αντίφαση μεταξύ της δήλωσης στην επιστολή της 24ης Μαρτίου 2003 και της δήλωσης του κ. Β. κατά την κατάθεσή του στην Επιτροπή Ελέγχου του Προϋπολογισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Η OLAF δήλωσε, τέλος, ότι για τους λόγους που περιγράφονται ανωτέρω δεν ήταν σε θέση να κάνει δεκτό το συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ότι είχε προβεί σε παραπλανητικές δηλώσεις έναντί του.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων προέβη στα ακόλουθα σχόλια:

Η OLAF δεν είχε παρουσιάσει κανένα νέο και πειστικό επιχείρημα που να αμφισβητεί τα συμπεράσματα του Διαμεσολαβητή. Οι ανώτεροι υπάλληλοι της OLAF είχαν, ως εκ τούτου, σκοπίμως προβεί σε ανακριβείς δηλώσεις, προκειμένου να εκτρέψουν από την πορεία της την έρευνα του Διαμεσολαβητή για την υπόθεση 1840/2002/GG. Δεδομένης της σοβαρότητας της υπόθεσης, θα έπρεπε να υποβληθεί ειδική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Όσον αφορά την *πρώτη* ομάδα δηλώσεων, η OLAF είχε σαφώς παραδεχτεί, στο σημείωμα που είχε αποστείλει στις βελγικές αρχές στις 11 Μαρτίου 2004, ότι οι κατηγορίες που είχε διατυπώσει στο από 27ης Μαρτίου 2002 δελτίο Τύπου της και στα σχόλιά της στην *European Voice*, στρέφονταν αποκλειστικά κατά του ιδίου.

Όσον αφορά τη *δεύτερη* δήλωση, η OLAF επανέλαβε τον ισχυρισμό της ότι ο κ. Ι. πίστευε ότι οι κατηγορίες που είχε διατυπώσει ο κ. Γ. κατά του ιδίου (του καταγγέλλοντος) δεν τηρούνταν από την OLAF προκειμένου να υποβληθούν σε επεξεργασία και ότι οι πληροφορίες δεν περιλαμβάνονταν σε φάκελο. Ωστόσο, επρόκειτο για μια προδήλως ανακριβή δήλωση. Ο ίδιος ο κ. Ι., στο από 22ας Μαρτίου 2002 σημείωμά του, είχε επισημάνει ότι «συνεχίζουμε την έρευνά μας» και ότι η Επιτροπή «θα θελήσει προφανώς να τιμωρήσει το δημοσιογράφο με τρόπο παραδειγματικό εάν βρεθούν στοιχεία». Όπως αναφέρεται στο σημείωμα της OLAF προς τις βελγικές αρχές, οι δηλώσεις του κ. Γ. είχαν ήδη χρησιμοποιηθεί για το δελτίο Τύπου της OLAF της 27ης Μαρτίου 2002. Είναι αδιανόητο να μην γνώριζε ο κ. Ι. το εν λόγω δελτίο Τύπου. Και είναι επίσης αδύνατον να μην γνώριζε ο γενικός διευθυντής της OLAF τον τρόπο με τον οποίο είχαν χρησιμοποιηθεί οι δηλώσεις του κ. Γ. Πόσω μάλλον όταν ο κ. Γ. είχε καταθέσει επισήμως στην OLAF στις 9 Δεκεμβρίου 2002, μια ημέρα πριν η OLAF αποστείλει στο Διαμεσολαβητή τη γνώμη της για την υπόθεση 1840/2002/GG¹⁴. Είναι αδιανόητο ο Γενικός Διευθυντής της OLAF να μην είχε ελέγξει την πρόοδο της διαδικασίας πριν υποβάλει τη γνώμη στο Διαμεσολαβητή. Ως εκ τούτου, ο Γενικός Διευθυντής της OLAF είχε προδήλως και σκοπίμως παραπλανήσει το Διαμεσολαβητή, αρνούμενος να διορθώσει τη δήλωση που είχε κάνει ο κ. Ι. στις 22 Αυγούστου 2002.

---

¹⁴ Αντίγραφο των πρακτικών της ακρόασης αυτής υποβλήθηκε στον Διαμεσολαβητή από τον καταγγέλλοντα.

Όσον αφορά την *τρίτη* δήλωση, από τις εξηγήσεις της OLAF θα προέκυπτε το συμπέρασμα ότι οι έρευνές της είχαν βασιστεί σε δηλώσεις του εκπροσώπου Τύπου της. Κάτι τέτοιο θα ήταν προφανώς παράλογο.

Όσον αφορά την *τέταρτη* δήλωση, οι δηλώσεις της OLAF απλώς επιβεβαίωναν τα συμπεράσματα του Διαμεσολαβητή. Όλα τα στοιχεία συγκλίνουν στο συμπέρασμα ότι οι υποτιθέμενες δηλώσεις των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν είχαν γίνει ποτέ. Δεδομένης της σημασίας που είχε δώσει η OLAF στις φήμες που διέδωσε ο κ. G., θα ήταν ανεξήγητο εάν ο Γενικός Διευθυντής της OLAF δεν είχε αξιοποιήσει την ευκαιρία να ρωτήσει τους συγκεκριμένους βουλευτές για τις πιθανές πηγές των σχετικών πληροφοριών. Ο Γενικός Διευθυντής της OLAF δεν είχε εξηγήσει ούτε γιατί δεν είχε ενημερώσει τον κ. B. σχετικά με τις υποτιθέμενες δηλώσεις των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Η OLAF είχε ενημερωθεί εγγράφως στις 5 Απριλίου 2004 από την ευρωβουλευτή Δρα. Gabriele Stauner ότι θα της υποβάλλονταν ερωτήσεις σχετικά με τις υποτιθέμενες δηλώσεις των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου επ' ευκαιρία της συνεδρίασης της Επιτροπής Ελέγχου του Προϋπολογισμού στις 7 Απριλίου 2004. Θα ήταν αδιανόητο, υπό τις συνθήκες αυτές, ο κ. B. να μην είχε ελέγξει το θέμα εσωτερικά, προτού παρουσιαστεί ενώπιον της επιτροπής. Σε κάθε περίπτωση, ο Γενικός Διευθυντής της OLAF θα έπρεπε τουλάχιστον να έχει αναφέρει τα ονόματα των συγκεκριμένων βουλευτών για να προσδώσει αξιοπιστία στη δήλωσή του. Ωστόσο, δεν το έπραξε.

Η αξιολόγηση από το Διαμεσολαβητή της εμπειριστατωμένης γνώμης της OLAF

Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η OLAF ουσιαστικά αρνήθηκε να κάνει δεκτό το σχέδιο συστάσεώς του στο σύνολό του. Είναι αλήθεια ότι η OLAF επεσήμανε, σε σχέση με τη δεύτερη δήλωση που αναφέρεται στο σχέδιο σύστασης, ότι θα ακολουθούσε στο μέλλον την ερμηνεία που δίνει ο Διαμεσολαβητής στο Άρθρο 2, σημείο α) του Κανονισμού 45/2001, εκτός και ωστόσο το Δικαστήριο αποφανθεί διαφορετικώς. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει, ωστόσο, ότι η OLAF δεν έκανε δεκτά τα συμπεράσματά του σχετικά και με την εν λόγω δήλωση.

Αφού ανέλυσε προσεκτικά την εμπειριστατωμένη γνώμη της OLAF, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η OLAF δεν παρουσίασε ουσιαστικά και νέα επιχειρήματα όσον αφορά τις πρώτες τρεις δηλώσεις (ή ομάδες δηλώσεων) που εξετάζονται στο σχέδιο συστάσεώς του. Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής δεν μπορεί παρά να επαναλάβει τα συμπεράσματά στα οποία κατέληξε σε σχέση με τις δηλώσεις αυτές.

Όσον αφορά την *τέταρτη* δήλωση, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η OLAF αναφέρεται σε φήμες που ο Γενικός Διευθυντής της ισχυρίζεται ότι του διαβιβάστηκαν από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά τη συνεδρίαση της Επιτροπής Ελέγχου του Προϋπολογισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο Στρασβούργο στις 11 Μαρτίου 2002. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει, επίσης, ότι ο Γενικός Διευθυντής της OLAF δεν είχε συντάξει σημείωμα για το αρχείο σχετικά με τις πληροφορίες αυτές, παρά το γεγονός ότι τις «είχε λάβει υπόψη».

Ο Διαμεσολαβητής δυσκολεύεται να κατανοήσει γιατί η OLAF είχε θεωρήσει σκόπιμο να αναφερθεί, στο πλαίσιο της από 24ης Μαρτίου 2003 επιστολής της προς το Διαμεσολαβητή, σε «πληροφορίες από αξιόπιστες πηγές, μεταξύ των οποίων και

από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου», δεδομένου ότι η ίδια η OLAF (1) δέχεται ότι οι υποτιθέμενες δηλώσεις δεν περιείχαν συγκεκριμένα στοιχεία αλλά αποτελούσαν φήμες, (2) θεωρεί ότι οι πληροφορίες δεν ήταν αρκετά σημαντικές για να καταγραφούν σε σημείωμα για το αρχείο και (3) αναγνωρίζει ότι οι σχετικές πληροφορίες δεν περιελήφθησαν στα σημειώματα που εστάλησαν στις εθνικές αρχές, παρά το γεγονός ότι η OLAF δήλωσε ότι τα σημειώματα αυτά περιελάμβαναν όλες τις πληροφορίες που είχε συλλέξει. Επιπλέον, ο Διαμεσολαβητής δεν επείσθη για το πώς οι δηλώσεις του κ. Β. ενώπιον της Επιτροπής Ελέγχου του Προϋπολογισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 7 Απριλίου 2004 συνάδουν με την προαναφερθείσα δήλωση της OLAF της 24ης Μαρτίου 2003. Όπως ορθώς επεσήμανε ο καταγγέλλων, η ευρωβουλευτής Δρ. Gabriele Stauner απέστειλε μια σειρά ερωτήσεων στο Γενικό Διευθυντή της OLAF πριν από την εν λόγω συνεδρίαση της Επιτροπής Ελέγχου του Προϋπολογισμού. Αντίγραφα της επιστολής αυτής απεστάλησαν στα μέλη της επιτροπής και στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή. Μια από τις ερωτήσεις της Δρος Stauner αφορούσε την προαναφερθείσα δήλωση της OLAF που περιλαμβανόταν στην από 24ης Μαρτίου 2003 επιστολή της προς το Διαμεσολαβητή (την οποία η Δρ. Stauner παρέθετε στην επιστολή της). Εάν αποκλείσουμε το ενδεχόμενο ο κ. Β. (το άτομο που εκπροσώπησε την OLAF στην επιτροπή) να μην είχε ενημερωθεί σωστά ή να μην είχε επαρκή γνώση του φακέλου, η μόνη ερμηνεία που μπορεί να δοθεί στις δηλώσεις του ενώπιον της επιτροπής είναι ότι η OLAF δεν είχε γνώση τέτοιων δηλώσεων από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Σε κάθε περίπτωση και όπως ορθώς παρατηρεί ο καταγγέλλων, η OLAF δεν επεχείρησε να αποδείξει τον ισχυρισμό της αναφέροντας τα ονόματα των βουλευτών οι οποίοι, όπως ισχυρίζεται η ίδια, της ανέφεραν τις σχετικές πληροφορίες.

Για το λόγο αυτό, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι εξακολουθούν να ισχύουν τα συμπεράσματά του και όσον αφορά την *τέταρτη* δήλωση.

Η ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

Δεδομένων των ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής επαναλαμβάνει το σχέδιο σύστασής του ως σύσταση προς την OLAF:

Η OLAF θα πρέπει να αναγνωρίσει ότι προέβη σε ανακριβείς και παραπλανητικές δηλώσεις στα έγγραφα που υπέβαλε στο Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της έρευνάς του για την υπόθεση 1840/2002/GG.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θα μπορούσε να εξετάσει το ενδεχόμενο έγκρισης της σύστασης υπό τη μορφή ψηφίσματος.

Στρασβούργο, 12 Μαΐου 2005

Καθηγητής Νικηφόρος ΔΙΑΜΑΝΤΟΥΡΟΣ